

Chicoș Anne

Chicoș Alina

Învățăm din greșeli

Povestiri cu tâlc scrise de un copil pentru copii

Editura

ANDREAS

print

A fost odată o fată pe nume
Luiza. Când era mică, ea era
cuminte, dar acum are 8 ani
și nu învață din greșeli.

În fiecare zi repeta aceleași erori
sau făcea o nouă inexactitate.

Dar ea era așa pentru că Luiza
plecase într-o vacanță imaginară
și în locul ei a rămas Maria,
varianta sa mai rea.

I. Mâncarea răsturnată

Afară era o vreme frumoasă, soarele abia răsărise și strălucea cu putere. Maria și familia ei au plecat într-o călătorie la munte, pe Valea Prahovei. Era plăcut, era primăvară, și cu toate că în mod normal ziua era răcoare și nu puteai sta fără bluză groasă pe tine, poate chiar și geacă, ei au avut noroc căci au prins zile călduroase și au stat afară, pe iarbă, în bluză sau chiar în tricou. Maria se gândea chiar să facă și plajă, dar părinții ei i-au spus râzând că încă nu e vremea potrivită pentru plajă.

— Maria, mai trebuie să ai răbdare, vara este abia peste trei luni. Acum e totuși răcoare, să nu răcești.

— Of! Eu voiam să mergem la mare, nu la munte.

— O să mergem și la mare, dar la vară.

S-au cazat la o cabană frumoasă, rustică, la niște cunoștințe de familie. Acolo aveau și animale și o curte mare, numai bună pentru joacă.

În curând venea ora prânzului, iar gazda tocmai ce gătise, așa că i-a așteptat cu masa pregătită: o ciorbă delicioasă de pui, tocăniță de legume și bineînțeles că aveau și un desert: plăcintă cu mere.

Se pregăteau să se așeze la masă, mai trebuia doar să încâlzească mâncarea ce le-o lăsase gazda. S-au așezat toți și așteptau ca mama să încâlzească mâncarea. Când mama Mariei scoase castronul cu

ciorbă din cuptorul cu microunde, urmând să îl pună pe masă, Maria se tot mișca și astfel a dat cu mâna peste castron, așa că toată ciorba s-a împrăștiat pe masă, pe hainele Mariei, pe hainele mamei și pe covor. Mama ei s-a supărat foarte tare pentru mizeria pe care a făcut-o și a pedepsit-o pe Maria, interzicându-i să se mai joace pe telefon.

A doua zi, când se așezau la masă, mama îi spuse Mariei:

— Nu mișca, nu respira! Ca să nu se repete întâmplarea de ieri.

De atunci, Maria a ținut minte. De fiecare dată când vine la masă stă cuminte, în timp ce mama ei pregătește mâncarea sau îi pune în farfurie.

Ce am învățat din această povestire?

Din această povestire am învățat că, atunci când suntem la masă și ni se aduce mâncarea, caldă sau chiar fierbinte, trebuie să stăm cuminți fără să ne agităm sau să ne jucăm, ca să nu încurcăm la servirea mesei.

2. Maria crede că are superputeri

Intr-o dimineață superbă de primăvară, când soarele de-abia răsărise, Maria se trezi binedispusă și fericită. Nu știa de ce era așa de bucuroasă, deoarece își amintea că în seara precedentă se culcase supărată, ba chiar puțin nervoasă. S-a îmbrăcat într-o rochiță splendidă, s-a spălat pe față și pe dințișori și apoi s-a dus să mănânce micul dejun.

După ce a mâncat, a plecat împreună cu mama ei în parc. Acolo s-a dat pe burtă pe tobogan și, deși știa că mereu când se dă pe burtă se lovește, tot nu s-a putut abține așa că a încercat din nou. Dar de data asta a fost mai norocoasă și nu s-a lovit. Atunci i-a trecut prin minte că are superputeri, dacă toată ziua i se întâmplaseră lucruri bune și frumoase.

Și, ce să vezi?! O idee năstrușnică își făcu loc în mintea ei: să sară din căsuța de lemn, pe care era sprijinit toboganul. Mama ei a oprit-o repede, deoarece părea periculos. Dar nu, Maria considera că e distractiv și, în plus, voia să-și testeze superputerile, proaspăt dobândite.

Maria credea că poate zbura.

— Maria, ce a fost în mintea ta? întrebă mama speriată. Puteai să te lovești serios. Dacă îți rupeai mâna sau piciorul?

- Dar, mami, eu am superputeri! spuse fetița.
- Aaa, da, tu te jucai, știi, dar să nu sari, pentru că e periculos.
- Dar eu nu mă jucam!
- Niciun dar! spuse mama serioasă.
- Bine!

Maria a crezut apoi că are o nouă superputere, puterea de a-și lungi mâinile. A vrut să arunce o minge către un copil care o supărase în parc, și și-a închipuit că transforma acea minge într-o minge de foc.

Ce am învățat din această povestire?

Din această povestire am învățat că nu este bine să iei un joc prea în serios, deoarece te poți lovi. Și, bineînțeles că trebuie să facem diferența dintre imaginație, ce vedem la tv sau pe internet și realitate.

3.Îngrijirea florilor

Intr-o zi frumoasă de weekend, o zi foarte călduroasă, Maria și părinții ei au plecat într-o plimbare la munte, pentru a fugi puțin de căldura de la București, de praful și aglomerația din oraș. S-au cazat la o căbănuță numită „Cabana Vârf de Munte”, iar doamna care se

ocupa de cabană, fiind administratorul acesteia, avea sute de ghivece cu flori de toate felurile în curte, la poartă și chiar la geamul fiecărei camere. Avea narcise, lalele, margarete, trandafiri, maci, violete de Parma, gardenie, aloe și orhidee. Toate florile aveau un parfum extraordinar de plăcut.

Văzând toată acea frumusețe, Maria dori să își pună și ea flori în camera ei de acasă sau în balcon, lucru pe care l-a și făcut, căci doamna respectivă i-a dat câteva flori cadou.

Dar, când au ajuns acasă, Maria și-a mai cumpărat 20 de ghivece și 20 de flori. Și-a cumpărat 4 trandafiri, 3 lalele, 3 gardenii, 2 margarete, 3 violete de Parma, 3 orhidee, 2 cactuși și o stropitoare.

— Maria, ești sigură că vrei să ai flori?

— Da! Sunt foarte sigură mami. Mi-au plăcut foarte mult cele de la doamna Ioana. Voi avea grijă ca și florile mele să ajungă la fel de frumoase.

— Dar știi că va trebui să le plantezi, să le îngrijești permanent, să le uzi zilnic, să le cureți, și poate chiar să le speli, să le faci baie când sunt pline de praf.

— Da, mami, am înțeles că este destul de greu, dar este frumos și vreau să încerc și oricum mă bazez pe tine, mami, sigur o să mă ajuți nu-i așa?

— Desigur că te voi ajuta, dacă îți dorești așa mult.

După ce le-a plantat și le-a udat, bucuroasă fiind de munca ei, s-a retras, uitând de flori, și fiind concentrată pe jucării și teme. Așa au trecut 7 zile, timp în care ea nu mai udase florile. Din cele 20 de flori s-au ofilit multe. Cinci flori au murit și cinci au putut fi salvate, rămânând astfel cu 15 flori.

— Florile mele! Ce rău îmi pare că am uitat să le ud. Mai am doar 15 flori... O să încerc să am mai mare grijă, să fiu mai atentă, pentru a nu mai pierde din ele.

Ce am învățat din această povestire?

Din această povestire am învățat cum să avem grijă de flori, am învățat că trebuie să le iubim, să avem multă răbdare, timp și atenție pentru întreținerea acestora.

4. Învăț cum să spăl vasele

Ca și altor copii, îmi place să fac diferite lucruri, să stau în preajma oamenilor mari, mai ales în preajma părinților, să fac activități de oameni mari, fie că știu, fie că nu, dar totuși doresc să încerc să le fac. Se întâmpla uneori, când mama era foarte ocupată, când mai avea și alte treburi de făcut sau pur și simplu grabită, să mă pună să îmi spăl farfuria după ce mâncam.

Odată, s-a întâmplat să mă grăbesc și eu la rândul meu, ca să mă duc afară la joacă și, nefiind foarte

atentă, am spălat foarte repede farfuria, pentru a pleca. Altă dată mă gândeam la jocul pe care l-am jucat cu prietenii mei și am uitat să pun detergent.

Într-o zi, mama mă întrebă:

— Maria, știi ceva de vasele astea, ce e cu ele?

— Nu, ce să fie mami?

— Sunt murdare, pline de grăsime, și paharul la fel.

— A pus cineva ulei în el?

— Nu, nu știu. Cred că tata, stai să-l întreb.

— Nu, ce să facă el cu uleiul? spuse mama.

După ce s-a gândit mai bine mama, tot încercând să afle ce s-a întâmplat, îi veni o idee despre ce s-ar fi putut întâmpla:

— Maria, tu cum ai spălat vasele, cu apă rece sau apă caldă?

— Cu apă rece, îi spun eu.
— Cum așa? Tu nu știi cum se spală vasele?
— Nu, nu știu.
— Se spală cu apă caldă! spuse mama râzând copios.
— Da? Eu credeam că nu contează, de aceea am preferat să le spăl cu apă rece. Îmi place să mă joc cu spuma de la detergent și cu apă rece. Ce prostie am făcut! Acum am înțeles de ce vasele rămâneau uneori murdare! spuse Maria.
Atât Maria, cât și mama ei au început să râdă în hohote.

Ce am învățat din această povestire?

Din această povestire am învățat că trebuie să spălăm vasele cu apă caldă și detergent, ca să nu rămână murdare.

5. Salonul de tatuaje

Într-o zi obișnuită, care nu se anunța a fi vreoa zi specială, Maria se întâlnește în parc cu prietenele ei, Diana și Sara. Se dădeau în leagăn, mâncau chipsuri și povestea fiecare ce a făcut în weekend.

La un moment dat, Maria a văzut niște fete mai mari care stăteau pe o bancă din apropiere. Acestea aveau niște tatuaje drăguțe, așa că, bineînțeles, Mariei îi veni o idee. Le spuse atunci prietenelor sale că îi trece prin minte să își facă un tatuaj și că și-ar dori, dacă și ele sunt de acord, să își facă toate trei un tatuaj mic, în semn de prietenie. Când au auzit,

acestora le-a plăcut ideea și au confirmat că și ele și-ar dori. S-au dus împreună la un salon de tatuaje din apropiere, dar cei de acolo nu le-au primit. Au încercat și la un alt salon, dar nici acolo nu le-au primit, deoarece erau prea mici și ar fi trebuit să vină însoțite de părinți.

Atunci fetele s-au gândit să caute pe internet un salon unde să primească și copiii mai mici, dar nu au găsit niciun astfel de salon la ele în zonă, ci doar în alt oraș. Cele trei fetițe erau nehotărâte: să meargă până în acel oraș sau să lase baltă acest gând. În timp ce începeau să renunțe la idee, fiind ușor dezamăgite că nu au reușit să găsească niciun centru, din capătul celălalt al parcului se auzi o voce.

— Fetelor, vreți să vă faceți un tatuaj? Veniți puțin să vorbim.

- Hai să mergem să vedem ce zice, spuse Sara.
- Dacă vrei, eu vă pot face tatuaje, dacă sunt modele simple, spuse băiatul care le strigase.
- Da, sigur, am vrea.
- Veniți mâine la magazinul de lângă parc. Acolo, la biroul fratelui meu, vă pot face tatuajele și nu durează mult.

A doua zi, fetele s-au dus la locul stabilit și au intrat pe rând. Prima a fost Diana, care și-a făcut o

inimioară pe picior, apoi Sara care și-a făcut un cățel pe genunchi. Ultima a fost Maria, care și-a dorit o inimă pe mână, iar în interiorul acesteia să scrie „Te iubesc mama!”.

Când au terminat, au plătit și au plecat fericite spre casă. La vederea tatuajelor, mamele celor două fete, Diana și Sara, au fost încântate, plăcându-le tatuajele pe care acestea și le-au făcut, însă când mama Mariei a aflat, aceasta s-a supărat foarte tare și a certat-o, deși mesajul scris în inimioară o încântase.

După două, trei zile, fetele începuseră să se simtă rău, făcuseră febră și nu știau care ar fi putut fi motivul, căci răcite nu păreau să fie. Însoțite de părinți, acestea au mers la doctor, care le-a spus că aveau o infecție cauzată de tatuaj, deoarece instrumentele folosite în acel salon improvizat, neautorizat, nu fuseseră sterile. Din fericire, pentru că s-au dus la timp la spital, au putut primi un tratament corespunzător pentru infecția cu care se pricopsiseră.

Iată de ce nu trebuie să le ascundem părinților astfel de acțiuni, iată de ce trebuie să le cerem ajutorul, când chiar ne dorim un tatuaj. Părinții ar ști unde să ne ducă pentru a fi în siguranță, ba mai mult, ne-ar convinge că există o vârstă potrivită pentru fiecare lucru, și cu siguranță atunci când ai 9, 10 ani ești încă doar un copil.

Ce am învățat din această povestire?

Din această povestire am învățat că trebuie să ascultăm de părinți și că unele activități nu se practică la o vârstă fragedă.

6. Accidentarea cățelușei

Intr-o după-amiază, Maria se juca cu cățelușă ei, Dalma. Ea îi arunca mingea ca să o prindă, dar, din greșeală, Dalma a călcat pe minge, a alunecat și și-a scrântit lăbuța dreaptă din față. Fetița s-a speriat și a dat fuga la mama ei, ca de obicei.

- Mami, Dalma a alunecat și s-a lovit, cred.
- Trebuie să mergem la doctor cu ea.

Așa că, vrând-nevrând, mama Mariei a trebuit să lase treburile pe care le avea de făcut acasă și au plecat împreună la medicul veterinar. Norocul lor a fost că nu era aglomerat, doctorul, foarte drăguț le-a primit repede, a consultat cățelușă, i-a făcut câteva teste specifice și i-a pus un pansament mai rigid pentru a-i fixa lăbuța lovită, protejând-o astfel câteva zile până la vindecare. Apoi i-a făcut și o injecție, pentru a-i calma durerea și pentru a nu se infecta. Când totul a fost gata, Maria și cu mama ei au mers la recepție, au plătit și apoi au pornit către casă.

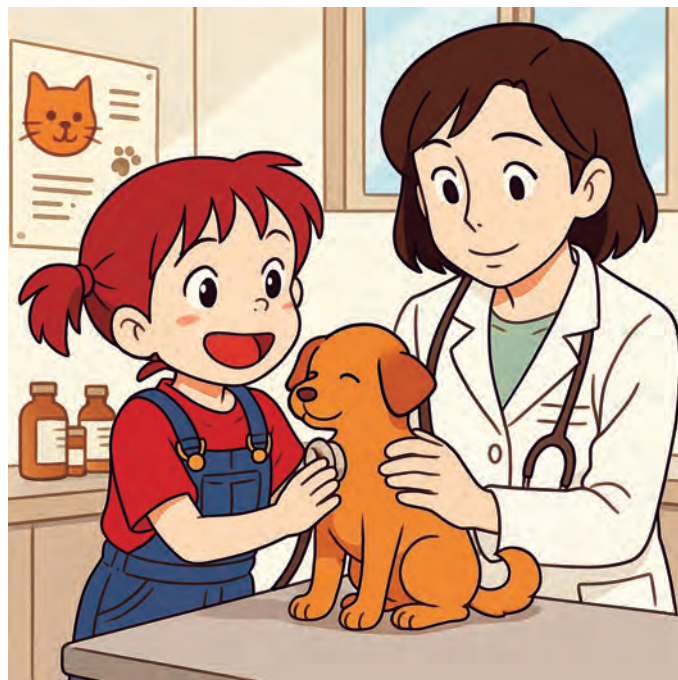
Când au ajuns acasă, cățelușă a primit bobite în castronul ei roz dar, ca niciodată, ea, care de obicei mânca pe nerăsuflăte tot, acum nu a luat decât câteva bobite.

— Off, tot nu și-a revenit... spuse Maria cu un aer trist. Dalma a mâncat doar câteva bobite...

— Stai liniștită, Maria! îi spuse mama. E bine că totuși a mâncat puțin, e un progres. Mai știi că doctorul ne-a zis să avem răbdare?

— Bine, mami, ai dreptate, am uitat.

După ce a mâncat, Dalma s-a întins pe jos și brusc a adormit. Nu avea putere să mai meargă până la coșul ei, și nici să sară pentru a se urca în pat.

Când Maria se uită spre boabele împrăștiate pe jos, văzu că acestea formau o inimioară...

Emoționată, fetița se gândi să-i facă o surpriză cățelușei, așa că se duse până la magazinul din colț, să-i cumpere câteva oase. Când s-a întors, a avut și ea parte de o surpriză, pentru că Dalma era deja trează, se gudura și o întâmpină cu o bucurie atât de mare, de parcă nu o mai văzuse de o săptămână.

Și uite așa, ambele au avut parte de o surpriză plăcută. Maria era fericită căci Dalma se refăcea rapid, iar cățelușă își savura un os delicios, în timp ce stăteau confortabil, pe un covor pufos, în fața televizorului.

Ce am învățat din această povestire?

Din această povestire am învățat că unui animal nu îi trebuie doar joacă, ci îi trebuie și o îngrijire adecvată.

7. Cu bunica în parc

Într-o zi pe care o considera plictisitoare, Maria o întrebă pe bunica ei dacă o poate însoți puțin în parc. Pentru că o auzise mai devreme spunând că trebuie să cumpere ceva, fetița s-a gândit să profite de moment. Au fost în piață să cumpere ce mai avea nevoie bunica pentru a face mâncare și apoi s-au oprit un pic la parcul de la bloc. Când se apropiau de parc, Maria văzu multe, foarte multe baloane. Era totuși ceva neobișnuit, de parcă în parc ar fi avut loc o petrecere.

Maria a înaintat grăbită, să vadă despre ce este vorba, iar acolo s-a întâlnit și cu niște prietene de la bloc, care abia veniseră și ele.

- Hei, bună! Ce faceți?
- Bine, tocmai am sosit și noi. Tu ce faci?
- Uite am venit cu bunica în parc. Dar ea se grăbește și nu pot sta mult.
- Aveți idee ce se întâmplă? Văd că sunt multe baloane. E vreo petrecere?
- Nu știm nimic, dar uitate, e un clovn acolo, hai să îl întrebăm.
- Bună idee! spuse Maria.
- Bună, domnule clovn! Ce faceți? Știți cumva dacă e o petrecere aici în parc, e ziua vreunui copil?
- Nu, spuse clovnul. Nu este nicio petrecere. Eu am venit să distrez copiii, să fac niște baloane cu diferite modele, pe care să le vând aici în parc. Circul la care lucrez este în vacanță, așa că nu avem spectacole în această perioadă.

Și uite așa am aflat că, timp de o lună, clovnul va anima plimbările în parc, făcându-ne zilele mai frumoase cu diferite activități. Acesta ne-a promis că, în această perioadă, va veni în fiecare zi cu câte o idee distractivă.

Astăzi era ziua baloanelor colorate, fiecare copil își cumpăra un balon unic pe care și-l agăța de mână, iar astfel părinților și bunicilor le era ușor să-și urmărească copilul sau nepotul în parc, și toată lumea era mulțumită și fericită.

— Mulțumim, domnule clovn, ați avut o idee minunată! Mâine ce program o să aveți? întrebare copii.

— Nu știu... De fapt am ceva în minte, am o idee, dar nu sunt încă hotărât. Probabil o să facem ceva legat de desen, pictură.

— Veniți să ne distrăm și mâine împreună? spuse clovnul.

— Cred... încerc să o conving pe bunica, spuse Maria. Ce zi minunată! Mulțumesc, bunico, că m-ai adus în parc azi.

Ce am învățat din această povestire?

Din această povestire am învățat că există diverse modalități ingenioase și moderne prin care părinții sau bunicii pot supraveghea copiii sau nepoții în parc cu ușurință, fără a-i pierde din vedere.

8. În tabără fără părinți

Sosi și vacanța de vară, care era așteptată cu mare nerăbdare de către copii. Maria este în clasa a III-a și aștepta vacanța de vară, ca să poată merge în tabără cu școala, cu colegii de clasă, cu doamna învățătoare și fără părinți.

Ea își dorea de mult timp să își facă singură bagajul, așa că mama ei a lăsat-o să se descurce, intervenind foarte puțin doar la final.

— Maria, ți-ai făcut bagajele? A sosit vremea să verificăm bagajul, căci mâine dimineață pleci în tabără, spuse mama.

— Da, hai să verificăm bagajul, să mă mai ajuți tu, să vezi dacă îmi lipsește ceva.

— Hai că e bine, bravo, ai pus tot ce aveai nevoie. Mai trebuie doar să îți dăm niște bani să ai la tine, să îți cumperi ceva când mergi la plimbare. Noapte bună!

— Noapte bună, mami!

Maria își pusese în geamantan un trening, patru bluze, patru pantaloni, cinci tricouri, șosete și chiloți, adidași, sandale și papuci și bineînțeles prosop, pastă de dinți, periuța de dinți, peria de păr și câteva accesorii. În cazul în care vă întrebați de ce nu și-a luat și lucruri pentru plajă, fiind vară, ei bine acest lucru nu s-a întâmplat deoarece Maria urma să meargă la munte. Ar fi trebuit să se ducă la mare, dar învățătoarea ei s-a răzgândit în ultimul moment și a considerat că este mai potrivită o tabără la munte, acolo putând să facă mai multe plimbări și activități cu copiii.

Când au ajuns la cabană, au montat mai întâi corturile, în curtea mare din spate, pentru că, așa cum v-am spus, urma să fie o tabără cu multe activități interesante, printre care și dormitul la cort o noapte sau poate chiar două. Apoi a urmat despachetarea lucrurilor din geamantane și așezarea lor în dulapuri, fiecare în camera în care era cazat, repartizat conform listei doamnei învățătoare. Pe lângă geamantane, copiii mai aveau și câte un rucsac fiecare. În aceste rucsacuri și-au pus o lanternă, eșarfa specifică de grup, spray de țăntari, chibrituri și artificii pentru semnalizare.

În penultima zi, o nouă activitate urma să aibă loc.
— Copii, haideți să facem un foc de tabără!
Cine vrea să mă ajute să aducem lemne? întrebă învățătoarea.

Câțiva copii se oferiră să o ajute pe doamna învățătoare.

— Și eu vreau să vin, spuse Maria, și plecă cu doamna învățătoare și alți trei colegi, să caute câteva bucăți de lemne.

Aceștia plecară toți împreună, dar Maria, fără să își dea seama, se rătăci de grup. Fetița, care își mai uitase și rucsacul în cort, s-a speriat tare și a început să plângă.

Când învățătoarea a făcut numărătoarea și a observat că Maria lipsea, s-a întors din drum și a început să o caute. Din fericire, la o bifurcare a drumului aceasta o zări pe fetiță stând pe o buturugă, iar lângă ea văzu un pui de cațeluș. Exact, ați ghicit! Maria, văzând cățelușul, se oprise puțin să se joace cu el și nu a mai realizat că grupul și-a continuat plimbarea, așa că ea a rămas în urmă, îndepărtându-se de colegi și doamna învățătoare.

Maria a avut noroc, căci, fiind aproape, aceștia au găsit-o repede și nu a pățit nimic.

În urma acestei experiențe, doamna învățătoare le-a atras atenția să rămână cu grupul și să nu se mai abată nicăieri de la traseu, deoarece era important să rămână toți împreună.

Ce am învățat din această povestire?

Din această povestire am învățat că, atunci când mergem într-o tabără sau excursie cu grupul, regula de bază este să rămânem împreună, să nu ne împrăștiem sau să ne abatem de la drum, deoarece există riscul să ne pierdem și să fim astfel expuși multor pericole.

Cuprins

1. Mâncarea răsturnată / 3
2. Maria crede că are superputeri / 4
3. Îngrijirea florilor / 5
4. Învăț cum să spăl vasele / 6
5. Salonul de tatuaje / 7
6. Accidentarea cațelușei / 9
7. Cu bunica în parc / 10
8. În tabără fără părinți / 11
9. Petrecerea de la piscină / 13
10. Gheara magică / 14
11. Concursul lui Safir / 15
12. La școală / 16
13. La supermarket / 17
14. Maria crede că e doctoriță / 18
15. Vine surioara / 19
16. Tropăiala / 20
17. Prietenul imaginar / 21
18. Întoarcerea Luizei / 22